

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννηακόσα πέντε,
τὰ κουνεῦμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κα φράγκα καλ' ὅτ' ὀχέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τέλες πῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁ γδὼν Μάν κι' εἰκοστὴ
καὶ δροῦν πατέρες ἀγαστοί.

Τέσσερα κ' ἐνενήντα κ' ὀκτακόσα
κ' ἡ πλάσις μ' ἐκατόμβας φρικώσα.

Ὁ Φασουλῆς Φουσκόνων
ὅτ' ἦν γῆν τῶν Ἰαπώνων.

Φ.—Δὲν ξέρω τί μοῦ κάπνισε, ξυλένις συμπολίτῃ
μὲ τὴν ὑψηλὴ τὴ μύτη,
κ' ἐνόμισα πῶς βρῖσκομαι μὲς σ' τὴν Ἰαπωνία,
πῶναι βασιλεῖο μὲ νοῦ καὶ μὲ φιλοπονία.

Κ' εἶδα τριγύρω κεφαλὰς, πλήθος ὕδροπεπῶνων,
καὶ Γαπωνέζαις μερικαῖς σὰν ρόδα καὶ σὰν κρῖνα,
κ' ἐνφ' θαρροῦσα πῶς πατῶ τὴν γῆν τῶν Ἰαπώνων
ἐνός μ' ἴσα πῶς βρῖσκομαι καὶ μέσ' σ' τὴν Ἀθήνα.

Π.—Περίεργον φαινόμενον καὶ τοῦτο, χασομέρη,
τὸ καὶ θαρρῆς πῶς βρῖσκεσαι ὅνυχρόνως σὲ δαδὸ μέρη.

Φ.—Κ' εἶδα' μπροστά μου κτίριον
ὥσ' ἂν τὸ Βουλευτήριον,
καὶ μὴ κα μέσα, Περικλῆ, περίεργος ν' ἀκούσω,
καὶ ποῖον θαρρεῖς πῶς κύτταξα ; ... τὸν λάλο Μονοκροῦσο.

Π.—Μίλα καλὰ, βρε Φασουλῆ...

Φ.—Φαντάσου, λαοπλάγε,
τῶν Πανελλήνων ἡ Βουλὴ
μέσ' σ' τὸ Τόκιο νᾶναι.

Δὲν ξέρεις τί παρᾶξενο κ' ἀλλόκοτο μοῦ φάνη
κ' ἔλεγα μὴ χειρότερα...
στρέφω καὶ δεξιότερα,
κ' ἀντὶ τὸν Ἰω, Περικλῆ, κυττῶ τὸν Ντεληγγιάννη.

Π.—Θὰ φᾶς καμμιὰ σ' τὸ ψυχικὸ γι' αὐτὰ τὰ θεοπάλαβα...
τρέλλαις δὲν ἐπιτρέπονται σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία...

Φ.—Μιλοῦσε Γαπωνέζικα καὶ δὲν τὸν ἐκατάλαβα,
μὰ μοῦπανε πῶς δμιλεῖ γιὰ τὰ Πρωτοδικεῖα.

Ἦταν κ' ἐκεῖνος φαλακρός, εἶχε καὶ φαβορίταις,
τάλε κουάλε Θεωρῆς,
καὶ σοβαρὸς ἐν σοβαροῖς,
καὶ μὲ τοὺς φίλους ἔχανε Παρασκευαῖς καὶ Τρίταις.

Καὶ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ
τοῦ γύρευαν ρουσφέτια,
καὶ τοῦκαναν τοῦ φουκαρᾶ
τρία τὰ καμπαέτια.

Κ' αὐτὸς βαστώντας, Περικλῆ, σ' τὸ χέρι τοῦ τὸν πῖλον
εἰς τὴν πληθὺν τῶν φίλων
ἐφώναζε τοὶν τοὶν τσοῦν, τὰ πείσματα ν' ἀφήσετε,
κ' ὅλα τὰ νομοσχέδια γραμμὴ νὰ τὰ μνησίσετε,
κ' ἔπειτα θὰ σᾶς δώσωμε τὰνάλογα ρουσφέτια
νὰ τρώτε καὶ νὰ πίνετε σ' τὰ πέντε Βιλαέτια.

Ἄλλως τὸν πῖλον μου φορῶ
κ' ἐκ τῆς Βουλῆς ἀναχωρῶ,
καὶ σᾶς ἀφίνω μόνους
μὲ τῆς κοιλίᾳς τοὺς πόρους.

Κ' εἶπαν τόσ' οἱ Γαπωνέζοι
πῶς ὁ Πρόεδρος δὲν παίζει,
καὶ τοῦ φώναζαν : τὸν πῖλον μὴ, καλὸν τοῦ ξαναπάσης,
κ' ἂς σοῦ γίνῃ καθε χάρις.

Καὶ τὸν πῖλον τοῦ Προέδρου τοῦ τὸν πῆραν μὲ τὸ ξόρι,
κ' ἀπὸ τοῦνα σ' ἄλλο χέρι
σοβαρὸς ἐκυκλοφόρει,
μ' ἄλλους λόγους, χασομέρη,

φίλος ἔδινε πρὸς φίλον
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν πῖλον.

Κι' ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ πῖλος
μυθικὸς καθὼς ὁ μῦθος
τῆς ἱστορικῆς Κοντύλως.

Κι' ἐγίνετο συζήτηση περὶ τῶν καλπακίων
τοῦ καθ' ἡμᾶς στρατεύματος,
κι' ἄρχισε καὶ κατάργησις τῶν Εἰρηνοδικεῶν
χάριν τοῦ περισσεύματος.

Καὶ τότε ἐμοῦγκρισαν πολλοὶ κι' ἐβέλασαν ὡς τράγοι,
καὶ μπόμπα δυναμίτιδος ἐξαίφνης ἐξεροράγη
μὲς σ' τὴν μεγάλην Ὑεθδὼ
καθὼς σ' τὴν Κόρινθον ἐδῶ.

Κι' ἡ Ναγκασάκη πυρπολεῖ
κάθε δημόσιον σταθμόν,
καὶ δυναμίτις ἀπειλεῖ
τῆς Καμιτσιάκας τὸν πορθμόν.

Κι' ἄκουσα τότε τὸν παπποῦ τῶν λάλων Ἰαπώνων
πρὸς πάντα φίλον νὰ λαλή, κἂν ἔρηβον κἂν γέροντα,
πῶς ὅλα θὰ καταργηθοῦν, ἐκτὸς ἐκείνων μόνον,
ποῦ θίγονται πασιφανῶς τῶν φίλων τὰ συμφέροντα.

Ἀλλ' ὅμως μὲ τὸν γέροντα καὶ πᾶς ἐπικυρόνει
πῶς ἐμψυχά τε κι' ἄψυχα, κἂν ἄνθρωποι κἂν πόλεις,
πάντα χωρὶς χαμοθεῶ καὶ μπόμπα σ' τὴν Κορώνη
θὰ θεωροῦνται περὶ τὰ κι' ἐξώλεις καὶ προσώλεις.

Κι' ἡ Κυβέρνησις προτείνει
στοὺς Ἰάπωνας νὰ γίνῃ
κινητὴ Δικαιοσύνη,
μ' ἄλλους λόγους δηλαδὴ φορητὸ Νοσοκομεῖο
καὶ Κατῆδες περὶ τοὺς νὰ μὴν τρέφῃ τὸ Ταμεῖο.

Κι' ὅλ' οἱ πατριῶται
τραγουδοῦσαν τότε:
κόκορας νυχάτος,
νυχοποδαράτος,
περπατεῖ καὶ κρίνει
τὴν δικαιοσύνη.

Ἦταν σ' τὸ θεωρεῖο μου καὶ μία Γαπωνέζα,
κι' ἄκουσα πῶς ἐγύρευε τὴν ἔνωσιν ἢ Κρήτη,
κι' ὁ Τσαρλαμπᾶς τοῦ Θεοδώρη, ρουφῶν ταμπάκου πρέζα,
τὴν τῆς Δευκάδος ἔνωσιν καὶ τῶν Πατρῶν ἐξήτει.

Με παρακλήσεις γοερώς
εἶπε σ' τὸν Ντεληγιάννη
πῶς ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς
τὴν ἔνωσιν νὰ κἀνῃ.

Τὸν γέροντα, ποῦ προσκυνεῖ
τὸ κράτος σου, ληψέ σου,
κι' ἔνωσιν πάλιν ἄς γενῇ
τῆς φίλης Ἐπιταρῆσου.

Καὶ μὲ τὰς Πάτρας ἢ Δευκάς ἠνώθη, βρὲ ψωρεῖτη,
τοῦ Τσαρλαμπᾶ τὸ θέλημα τοῦ τῶκαρε κι' ἐκεῖνο,
κι' ὁ τῆς Δευκάδος Φίλιππος μὲ τὸν Βαλαωρίτη
τὴν ἤθελεν σ' τὴν Κέρκυρα, καὶ μερικοὶ σ' τὴν Τήρο.

Στὸν γέροντα Πρωθυπουργὸν ἀπέστειλαν πρεσβείας
περὶ τε διαιρέσεων κι' ἐνώσεων στενῶν,
ὅποταν κι' ὁ Κυθήριος θαρρῶ Δελακοβίας
ἐξήτησε τὴν ἔνωσιν Κυθήρων κι' Ἀθηνῶν.

Εἶδα πολλοὺς ἐπιφανεῖς,
ἀλλὰ κι' ὑπὸ τὰς εὐγενεῖς
σὰν τὸν γνωστὸν Ἀρτανιάν, τὸν Ἀραμί, τὸν Ἀθω,
νὰ πᾶνται καὶ νὰ κλωτσῶν,
κι' ἐγὼ τοὺς φώναζα τὸν τσοῦν,
τὰ μόνα Γαπωνέζικα ποῦ μπόρεσα νὰ μάθω.

Κι' ἕνας δεινὸς ἀγορητής,
Καλαμπακιώτης βουλευτής,
εἶπε πῶς οἱ καλόγεροι τοῦ κράτους οἱ καὶ μέντοι
στέκουν καλὰ θρημμένοι,
κι' ὅλο μὲ γουρουνόπουλα παχαίνουν καὶ μὲ κόττας,
ἀλλ' ὅμως τσίροι φαίνονται μὲ πρὸς τοὺς Καλαμπακίους.

Κι' ἐκάγχασαν οἱ βουλευτὰι μὲ καγχασμόν μεγάλον
κι' ἤκούετο περὶ μονῶν καὶ καλογέων λίμα,
ὅταν κι' ὁ Γεωργόπουλος, ὁ βουλευτὴς Τρικάλων,
εἶπε πῶς καὶ σ' τὰ Τρίκαλα, ποῦ χουν ὠραῖον κλίμα,
γίνονται κι' οἱ καλόγεροι κι' οἱ φίλοι τὸν ἀφράτοι
καὶ παχυμουλαράτοι.

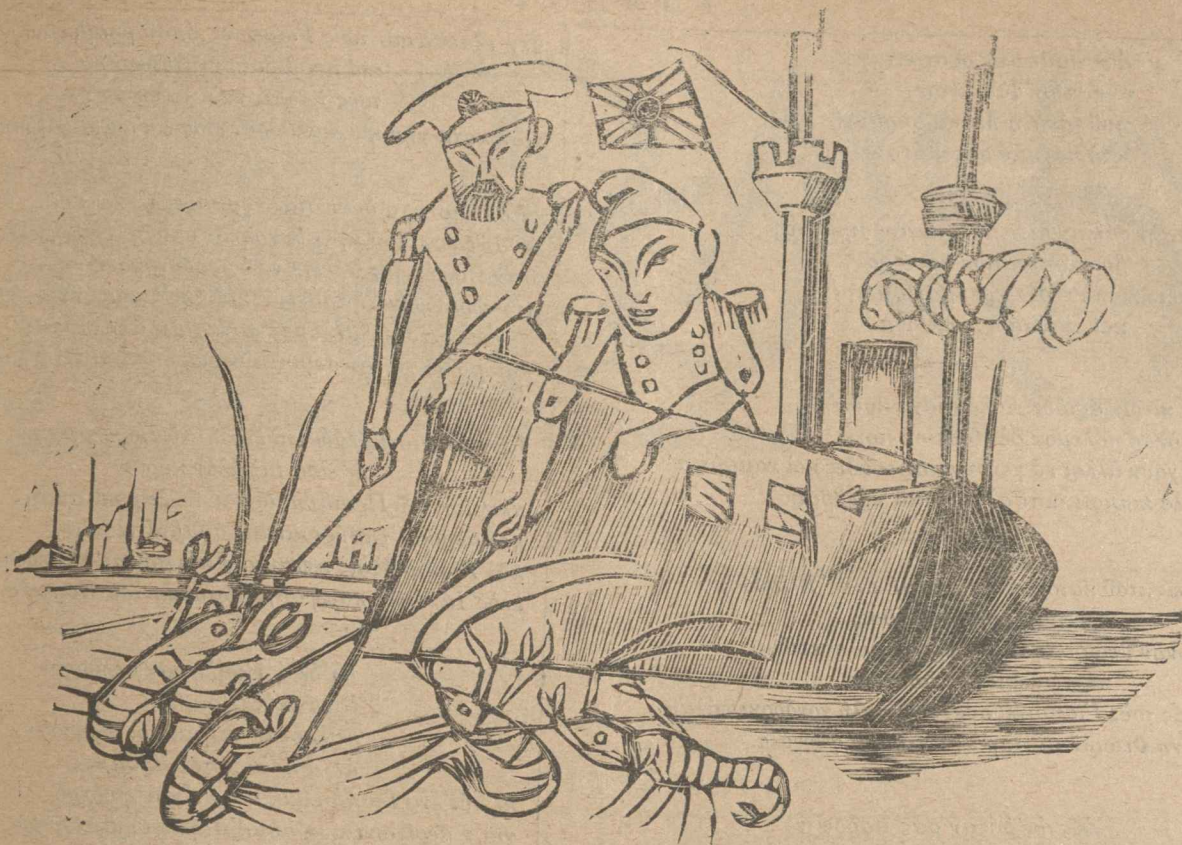
Τοιοῦτους ὅμους ἤκουαν οἱ νταυλοκαλόγεροι,
κι' ὅμως αὐτοὶ δὲν ἔπαιναν νὰ τρῖβουν τὸ πιπέρι.
Μὰ φρόνημα σ' ἀνύψωνε πατριωτῶν ἀκμαῖον,
κι' ἦσαν τὰ στήθη λέβητες, ἡφαίστεια ποῦ βράζουν,
καὶ τοὺς μισθοὺς πετόκοβαν πτωχῶν διανομέων,
ὅπου τηλεγραφήματα καὶ γράμματα μοιράζουν.

Κι' εἶπαν αὐτοὶ στοὺς ρήτορας ἐκείνης τῆς Βουλῆς:
καὶ τί θὰ τρώμε τοῦ λοιποῦ, πατέρες προσφιλεῖς;
κι' οἱ ρήτορες ἀπήντησαν: τὰ κρεατὰ σας φάτε,
πρέπει γιὰ θέματ' ἄρρητα τῆς πείνας νὰ ψοφάτε.

Τραβᾶτε σ' τὴν Ἀμερική,
δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει,
κι' ἂν σεῖς βογγάτε νηστικοί,
μὰ τρεῖν οἱ καλόγεροι.

Καὶ τότε πᾶ τὰ γράμματα, μὴτε τὰ συστημένα,
δὲν τᾶδιναν σ' τὰ σπήτια,
καὶ τοὺς μισθοὺς τῶν ἔβλεπαν κι' ἐγίνοντ' ὀλοένα
γαλόνια καὶ σειρήνια.

Διανομέα, Περικλῆ, δὲν ἔβλεπε Ἰάπωνα,
κι' ἐπῆγαν πρεσβείες σ' τὸ Σκουζέ καὶ τοῦκαμαν παράπονα
πῶς γράμμι ἀπὸ τὸ κράτος του κανένας δὲν λαβαίνει,
καὶ μὴτ' ἐντὸς, καὶ μὴτ' ἐκτὸς δὲν ἔξουν τί συμβαίνει,
καὶ μὲ τὰς ἐπισκέψεις τῶν σκοτίζαν τὸ μυαλό του,
καὶ μὲ τοὺς πρεσβείας ὁ Σκουζές βόηξε τὸν διάβολό του.

Εἰκόνες Ἰαπωνικαὶ
γριφώδεις καὶ συμβολικαί.

Δὲν πλήρουν διανομὲς σὰν πρῶτα τὸ Ταμεῖο
κι' ἀπέργησαν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἔγινε τότε κινητὸ καὶ τὸ Ταχυδρομεῖο
σὰν τὴν Δικαιοσύνη.

Καὶ τότε πλήθος δυστυχῶν ἐτρέφετο μὲ φρόνους
καὶ μὴτ' ἐπάσχον πολλοὶ τὸ κρέας ἐπὶ μῆνα,
καὶ τότε παρητήρησα πῶς ἔκανε κιτρίνους
ἡ φρούς τοὺς Ἰάπωνας καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἢ πείνα.

Δὲν ἔπαιναν νὰ τριγυρνῶ
σ' τὸ Τόκιο μὲ μουρμουῖρα,
κι' εἶδα τὸν Τόγκο τὸν τρανὸ,
μὰ καὶ τὸν Καμιμούρα.

Κι' οἱ δύο τῶν ἔχασαν ἐκεῖ
κι' ἀπλῶσαν τῆς ἀοίδες,
κι' ἦσαν ἐμπρὸς τῶν ἀστακοῖ,
μπαρμπούνη, συναγρίδες.

Δὲν ἔξερες τί περίεργο κι' ἀλλοζώτικο μοῦ φάνη,
ἐξέλεγε μετ' ἐλπίδα,
τοὺς δύο ναυάρχους τοὺς κλεινοὺς τοῦ τρομεροῦ πείλαγος
αὐτοπροσώπως νὰ τοὺς δῶ δεινούς ἀσταχοφάγους.

Ἦταν τοιοῦτον θέαμα πολὺ μὲ συνεκρίνει
κι' ἐρότησα περίεργος: δὲν εἶσθε σεῖς ἐκεῖνοι,
ποῦ κατεναυμαχῆσατε γιγαντιαίους στόλους
τῆς δόλιας συμπεθέρας,
καὶ μὲ θριάμβους σήμερον χρονοῦς κι' ἀκτινοβόλους
ὑψοῦσθε στοὺς αἰθέρας;

Ὅχι, μ' ἀπήντησαν... ἐμεῖς
οἱ πλήρεις δόξης καὶ τιμῆς
ἀνήκομεν στοὺς Ναυτικούς,
ποῦ ναυμαχοῦν τοὺς ἀστακοὺς.

Εἶπαν αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, κι' οἱ δύο Γαπωνέζοι,
κι' ἐκάθισα κι' ἐγὼ μαζί σ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόλις ἄρχισε τῶν ἀστακῶν τὸ μάσημα
τοὺς ἦλθαν γιὰ τὴν δρεξὶ γαλόνια καὶ παρόσημα.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ στοὺς μαχητὰς
μακάριος ὁ τόπος,
ὅπου τοιάντας ἀρετὰς
ἀμείβει πολυτρόπως.

Καὶ τότε μοῦ πῆνε κι' αὐτοί:
δὲν εἴμεθα κι' ἐμεῖς κοντοὶ
σὰν τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς τώρα,
ποῦ χουν μεγάλη ψόρα,
κι' ὅποταν εἶναι κινητὰ δὲν ἀπαιτοῦν βραβεῖα
καὶ δέχονται προβιβασμούς μονάχα μὲ τὴν βία.

Καὶ τότε ἐξήτησα νὰ δῶ κι' ἐκεῖνον τὸν Ὀράμι
καὶ τὸν Κουρόκι, τὸν Νοτζί, καὶ τοὺς λοιποὺς σὺνάμα,
κι' ὅλους τοὺς εἶδα, Περικλῆ, στρωμένους σὲ κορβάνια
μὲ νύσταγμένα μάτια.

Καὶ τότε τοὺς ἐφώναξα: δὲν εἰσθε σεῖς ἐκεῖνοι,
ὅπου κατετροπώσατε τῆς Μοσχολίας τὰ στήθη
σ' τὸ Μοῦκδεν καὶ σ' τὸ Λιάο-Γιούγκ, κι' εἰς ἄλλα τόσα μέρη,
καὶ τώρα σὰν ἀγένητος ἡ φήμη σας μαρμαίρει;

Δὲν εἶσθε σεῖς οἱ στρατηγοὶ
τῶν νέων Ἰαπώνων,
ποῦ τρέμῃ ἡ Μαντζουρία γῇ
ὅτι πάτημά σας μόνον;

Ἀκούσετε τὴν σάλπιγγα...πολεμικὸν σημαίνει,
βροντοκυτοῦν κατόνῃα...
τί περιμένετε λοιπὸν ἐδῶ κρεββατωμένοι;
καὶ μούπανε γαλόνῃα.

Ἐμεῖς οἱ κυριηάριδες, πολέμαρχε κοντέ,
μήτε κατ' ὄναρ πόλεμον δὲν ἴδαμεν ποτέ,
κ' ἂν τρέχουν ἄλλοι νὰ γενοῦν παρτσάδες καὶ κομμάτια
ἔμεῖς καλὰ κοιμώμαστε σὲ μαλακὰ κρεββάτια.

Κ' ἂν ἐσεῖς, ποῦ κατοικεῖτε τὸ καμίνι τῆς Ἑλλάδος,
τῆς ἐρατεινῆς κοιλάδος,
νίκην μόνην θεωρεῖτε τὸ μὲ φρόνημα πατρίδος
πίπτειν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
μὰ σὲ μᾶς τοὺς Γαπωνέζους, Φασουλῇ χονδροκεφάλῃ,
νίκη μόνη θεωρεῖται παρὰ πάντων ἡ φευγάλα.

Σεῖς ὡς δόξαν σας θαρρεῖτε
τὸ νὰ χάνεσθε μὲ νίκας,
κ' ἀνελάφους νὰ τηρῆτε
τὰς προγονικὰς σας θήκας.

Ἀλλ' ἡμῶν, ποῦ κοιτοικοῦμεν εἰς τὴν γῆν τῶν χρυσανθέμων,
πέντε ποτικὸι βαρβάτοι
μᾶς χαλοῦνε τὸ κρεββάτι,
καὶ μᾶς πῆλνον ἀναγούλαις μὲρὸς σὲ τρόπαια πολέμων.

Πολέμαρχε μακροκόμη,
κ' ἡ περὶ τῆς νίκης δοῶσις
κ' ἡ περὶ τῆς νίκης γνώμη
ἀναλόγως πρὸς τὰς κράσεις,
ἀναλόγως πρὸς τὰ μέρη
βλέπετε ὅτι διαφέρει.

Κ' ἂν σεῖς τὸ τὰς κἂν ἐπὶ τὰς ὥς Ἕλληνες γεραίρετε
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
μὰ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς νίκης διαφέρετε
ἡμῶν τῶν Ἰαπώνων.

Ἐσεῖς τρελλοὶ γὰρ πόλεμο τὸν λάρυγγά σας βγάξετε
καὶ μανιώδεις ἢ πατοῖς ἢ θάνατος κραυγάζετε,
κ' ἔμεῖς οἱ κυριηάριδες ἐδῶ κ' ἐκεῖ τινάζομεν
κροτίδας, μύδρους, κερανοῦς,
κ' ὄρκους ὀμνύοντες τρανοῦς
Πρωτοδικεῖον ὅλοι μας ἢ θάνατος φωνάζομεν.

Καὶ σὺ, ποῦ μὲρὸς στὰ μάτια μας
κορδόνεσαι σὰν Ἀρης,
ξαπλώσου στὰ κρεββάτια μας
προβιβασμὸ νὰ πάρῃς.

Κ' ἔμεῖς ἐδῶ, ποῦ μᾶς κυτῆς
κρεββατωμένους μαχητάς,

δὲν εἴμεθα σὰν τοὺς Ρωμηούς, ὁποῦ βραβεύουν μόνον
καὶ προβιβάζουν παρηνθὺς
τοὺς ἥρωας τοὺς ἀληθεῖς
τῶν κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν δαφροστεφῶν ἀγώνων.

Ἐδῶ μονάχα δανειστὰς τρομάζει τὸ κανόνι,
κ' ἂν σεῖς, ὁποῦ τὴν σύγχρονον οἰκεῖτε Ρωμηοσύνην,
ὁ Βασιλεὺς σας θέλετε νὰ χρυσοστεφανώνη
τὴν φρόνησιν, τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν δικαιοσύνην,
ὅμως ἔμεῖς τὸν θέλομεν μονάχα μ' ἃ τολαύσεις
καὶ μόλις νὰ τὸν συγκινοῦν διορισμοὶ καὶ παύσεις.

Εἶπαν αὐτὰ, κ' ἐγύρισα ξανά στὸ Βουλευτήριον,
κ' εἶδα μεγάλον κύριον
πλησίον τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ ξεροκαταπίνῃ,
καὶ μερικοὶ ψιθύρισαν ὅτι συμβαίνει κατὰ,
καὶ Γαπωνέζαις πετακταῖς κυτιοῦσαν τὸ σκαρπὶν
ἐνδὸς Ἰάπωνος κομποῦ, ποῦ μοιᾶζε τοῦ Κορφιᾶτη.

Κ' ὅλ' ἡ Βουλὴ σὰν μελισσῶν
ἐργατικὸς ἐβόμβει,
κ' ἔρρεαν χεῖμαρροι γλωσσῶν,
ἀλλὰ κ' ἰδρωτὸς θρόμβοι,
κ' οὐτ' ἓνα Γαπωνέζικο δὲν εἶχαν φουσερὸ
γὰρ ν' ἀερίζονται κ' αὐτοὶ στῆς λαύρας τὸν καιρὸ.

Κ' ἂν τοὺς ἐκύντιαζες καὶ σὺ μὲς στοῦ καλοκαιριοῦ
τὰ βράδρα ν' ἀγωνίζονται, μὲ φλούδαις ἀγγουροῦ
θὰ πῆγαινες τὰ κούτελα τῶν βουλευτῶν νὰ στέψης,
ποῦ κ' ἰδρωμένα τᾶτριβαν νὰ κατεβάσουν σκένεις.

Συζήτησις περὶ κοινῶν ἐγίνετο ὁμαλὴ
κ' ἕνας Ἰάπων Φασουλῆς μὲ κατσαρὸ μαλλί,
ἂν καὶ λεπτὸς ἐκ φύσεως καὶ πρῶτος χαρακτήρ,
ἐθύμωσε κ' ἐφώναξε στοὺς βουλευτὰς : σικίρ,
κ' ἀκούων γνώμας καθενὸς Ἰάπωνος σκαρτάδου
σὰν μανιώδης ἐφευγε τὸ κράτος τοῦ Μικάδου.

Π.— Ἀλλ' ὅμως σήμερα κ' ἐγὼ σὲ δέξω μὲ μαγία
γὰτὶ μὲ παραφουσκώσες μὲ τὴν Ἰαπωνία.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἱ πάντες ἄς συνδράμωμεν μὲ δώρημα γενναῖον
ἐξείνον τῶν ἠθοποιῶν τὸν Σύλλογον τὸν νέον.
Ὁ Πρόεδρος ὁ θαυμαστός, ὁ Λάσκαρης ὁ Νίκος,
ὁ τοῦ Συλλόγου τῶν μοχλὸς καὶ σύνδεσμος καὶ κρόκος,
λογοδοσίαν ἔκαμε περὶ τῶν πεπραγμένων
ἀξίαν ἐπευφημιῶν καὶ δαφιλῶν ἐπαίνων.

Τὸ Μπαυστάντεο κ' ἐν ταῖς τὸ Γκράφικ, τ' Ἀγγλικά
τὰ Περιοδικὰ
στὰ τελευταῖα φύλλα τῶν ἔχουν λαμπρὰς εἰκόνας,
ἀληθινοὺς ἀληθῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.
Ἐκεῖ καὶ Ρῶσοι Ναύαρχοι καὶ Γαπωνέζοι κ' ὅλοι
ὁ τῆς Ρωσσίας βυθισθεῖς γιγαντιαῖος στόλος.

Τραγοῦδα τῆς Ἀγάπης, τοῦ Τυμφορηστοῦ ποιήσεις,
ποῦ τὰς γεντὰ σφογιῶσα κ' ἐρωτευμένη φύσις.